

Έτος	Δηλωθέντα Εργατικά Ατυχήματα	Θανατηφόρα Εργατικά Ατυχήματα	Σοβαρά Τραυματισμένοι
2020	9,610	89	
2021	11,957	100	
2022	14,388	103	140
2023	14,920	179	287

Πίνακας 1. Πηγή: Ετήσιες Εκθέσεις Ανεξάρτητης Αρχής «Επιθεώρηση Εργασίας» και επεξεργασία στοιχείων «Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζόμενων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος - ΟΣΕΤΕΕ».

Ιανουάριος Έτους	Θανατηφόρα Εργατικά Ατυχήματα
2022	4
2023	11
2024	4
2025	15

Πίνακας 2. Πηγή: «Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζόμενων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος».

ση υποτίθεται ότι έδωσε έμφαση στην αντιμετώπιση της κατάστασης για το 2024. Την 11/12/2023 σε εκδήλωση του υπουργείου Εργασίας με θέμα «Υγεία και Ασφάλεια - Δύο λέξεις, ένας στόχος» ο τότε αρμόδιος υφυπουργός κ. Σπανάκης είχε δηλώσει: «Το 2024 θα είναι χρονιά δράσεων για την υγεία και την ασφάλεια στην εργασία» και εξάγγειλε μια σειρά μέτρα. Όποιος τα διαβάσει καταλαβαίνει το μέγεθος της αοριστίας τους που φυσικά έφεραν και το ανάλογο αποτέλεσμα: «μια τρύπα στο νερό» αφού η ίδια κατάσταση με το 2023 συνεχίστηκε και το 2024 και τουλάχιστον τώρα οι σχετικές εξελίξεις τον Γενάρη 2025 πρέπει να προβληματίσουν σοβαρά τη σημερινή ηγεσία του υπουργείου Εργασίας.

2) Το νομοθετικό πλαίσιο και η αγορά λειτουργούν υπέρ των εργοδοτών: Όταν το νομοθετικό πλαίσιο έχει καταργήσει κάθε εργατικό δικαίωμα καθώς και τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας ο εργοδότης είναι ο απόλυτος αφέντης που επιβάλλει τα πάντα στηριγμένος στη νομοθεσία. Έτσι έχουμε εργασιακές συνθήκες γαλέρας που φέρνουν μέχρι και το θάνατο... Πιέσεις για εντατικοποίηση της εργασίας, ατέλει-

ωτες ώρες δουλειάς πάνω από το δωρο σε κάποιες περιπτώσεις χωρίς μέρα αργίας, πιέσεις για αύξηση της παραγωγικότητας, ανυπαρξία μέτρων προστασίας διότι κοστίζουν είναι το βασικό θεσμικό πλαίσιο που οδηγεί στα εργατικά «ατυχήματα» με δράστη την εργοδοσία και ηθικό αυτουργό την κυβέρνηση.

3) Η ανυπαρξία ελεγκτικού μηχανισμού: Η Επιθεώρηση Εργασίας όπως λειτουργούσε στο παρελθόν έχει καταργηθεί. Στη θέση της υπάρχει μια ανεξάρτητη αρχή η οποία δεν ελέγχεται κοινωνικά αλλά μόνο κατ' ευφημισμό κοινοβουλευτικά. Είναι αποδυναμωμένη και υποστελεχωμένη. Ενδεικτικό της κατάστασης, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΟΣΕΤΕΕ, έχει μείνει πλέον με 200 εργαζόμενους, από 400 που είχε στο παρελθόν, με τον νεότερο να είναι 50 ετών (1). Όσον αφορά τους ελέγχους και τις παρεμβάσεις της, τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες είναι ανύπαρκτη, όμως η κυβέρνηση στο πλαίσιο των «απελευθερώσεων» έχει δώσει πλήρη ελευθερία σε επιχειρήσεις να λειτουργούν εκείνες τις μέρες.

Δύσεις υπάρχουν όμως είναι έξω από τη λογική της κυβέρνησης γιατί έχουν κόστος για το κεφάλαιο αλλά και δημοσιονομικό. Ενδεικτικά και όχι περιοριστικά αναφέρουμε: Επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, αυστηρό νομοθετικό πλαίσιο προστασίας της υγιεινής και της ασφάλειας των εργαζόμενων, ενίσχυση αρμοδιοτήτων και στελέχωση της Επιθεώρησης Εργασίας, κοινωνικός έλεγχος στην Επιθεώρηση Εργασίας, μέτρα για την ενίσχυση των δεξιοτήτων των εργαζόμενων για προστασία σε θέματα υγιεινής και ασφάλειας και άλλα.

Αναστάσιος, φωτισμένος ιεράρχης

Η περίπτωση του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας Αναστάσιου είναι από αυτές που ο χαρακτηρισμός του τίτλου δεν χρησιμοποιείται τυπικά. Πολύ πριν βρεθεί στη γειτονική χώρα, ο Αναστάσιος ήταν αγαπητός σε πολλές γειτονίες του κόσμου και σεβαστός από εκπροσώπους όλων των δογμάτων αλλά και άλλων θρησκειών. Υπήρξε «ο άνθρωπος των πολλών πατριδών», όπως είναι ο τίτλος ενός βιβλίου που πρωτοκυκλοφόρησε στην Ιταλία το 2022 και καταγράφει τις συζητήσεις του με έναν πανεπιστημιακό και έναν καθολικό ιερέα. Ήταν τεράστιο το έργο του στην Αφρική, της οποίας τους λαούς υπηρέτησε και αγάπησε. Ήταν διεθνώς αναγνωρισμένες οι μελέτες του για το Ισλάμ και τις αφρικανικές θρησκείες. Ήταν επίσης καθοριστικός ο ρόλος που έπαιξε στον διάλογο μεταξύ όλων των χριστιανικών εκκλησιών και μεταξύ θρησκειών, όπως και μεγάλη η αγωνία του για την υπεράσπιση της ειρήνης.

Στα 30 και πάνω χρόνια που καθοδήγησε την Ορθόδοξη Εκκλησία στην Αλβανία αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστή μιας ουσιαστικής συνύπαρξης και αλληλεγγύης, η οποία υπερέβαινε εθνικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς. Έλεγε χαρακτηριστικά: «Η ανοχή δεν αρκεί. Πρέπει να υπάρχει σεβασμός και συνεργασία. Πρέπει επίσης να αντιμετωπίζουμε με σεβασμό όσους δεν έχουν καμία θρησκευτική πίστη». Κι ακόμα: «Πιστεύετε ότι το δάσος είναι πιο όμορφο αν υπάρχει μόνο ένα είδος δέντρου; Όλα τα δέντρα πρέπει να αναπτύσσονται ελεύθερα κάτω από τις ακτίνες του ήλιου». Ταυτόχρονα πραγματοποίησε μεγάλο κοινωνικό έργο: «Κάποτε με ρώτησαν τι δώρο θα ήθελα. Είπα: «Θα ήθελα μια μπουλντόζα». Έμειναν έκπληκτοι! «Μα τι μπορείτε να κάνετε με μια μπουλντόζα;». Μπορούμε να φτιάξουμε δρόμους στις απομακρυσμένες περιοχές, ώστε να κάνουμε πιο ανθρώπινη τη ζωή»...

Μετά θάνατον όλοι τον επαινούν, και πρώτοι αυτοί που τον υπονόμειαν. Τα πιο ύπουλα πυρά δεν τα δέχθηκε από το αλβανικό κράτος, που εξαρχής και ανοιχτά προσπάθησε να απαλλαγεί από την παρουσία του. Τα χειρότερα τα υπέστη εκ των έσω,

Ο Αλβανίας Αναστάσιος με τον Νοτιοαφρικάνο αρχιεπίσκοπο Ντέσμοντ Τούτου, παλαίμαχο αγωνιστή του κινήματος ενάντια στο καθεστώς του απαρτχάιντ, σε συνάντησή τους στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών.

ιδίως τα τελευταία χρόνια που αρνήθηκε να ευθυγραμμιστεί με την υποτιθέμενη «σωστή πλευρά της Ιστορίας». Χαρακτηριστικό παράδειγμα η εκ Κωνσταντινούπολεως εκπορευόμενη κατηγορία ότι «ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης Αλβανίας κ. Αναστάσιος κατήντησε στα έσχατα του βίου του άθυρμα της Ρωσικής Εκκλησίας... Και δυστυχώς δεν υπάρχει προοπτική επιστροφής. Θα πεθάνει αμετανόητος!» Αλλά και παλιότερα, όταν δραστηριοποιούνταν στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, του οποίου διατέλεσε και πρόεδρος, του χρέωναν «ενδοτισμό» προς άλλα δόγματα ή/και προς «αλλόθρησκους και άθεους».

Δεν δίστασαν ακόμα ορισμένοι να απαξιώσουν την αντιδικτατορική στάση του Αναστάσιου το 1967-71, όταν βρισκόταν στη Γερμανία (τη θυμούνται όμως οι Έλληνες μετανάστες, αλλά και όσοι άτυχοι Έλληνες διπλωμάτες έπεφταν τότε πάνω του!), όπως και το 1973 στην εξέγερση της Νομικής. Μάταιος κόπος. Το δείχνει όχι μόνο η αυθεντική λύπη των απλών ανθρώπων για τον θάνατό του, αλλά και το γεγονός ότι όλοι οι κατήγοροί του σπεύδουν τώρα να τον εξυμνήσουν. Σε μια εποχή που οι περισσότερες επίσημες θρησκευτικές ηγεσίες διαπλέκονται πολλαπλά με κοσμικές καταπιεστικές εξουσίες, και λειτουργούν ως άλλοθι για την αδικία των ισχυρών, ο Αναστάσιος ήταν μαύρο πρόβατο. Έλεγε

για παράδειγμα: «Δεν μπορείς να δηλώνεις χριστιανός και να αδιαφορείς για την ελευθερία του άλλου και για τη δικαιοσύνη». Και πρόσθετε: «Οι πλούσιες κοινωνίες της Δύσης, που ξεκίνησαν από μια χριστιανική παράδοση χωρίς να μείνουν συνεπείς προς αυτήν, πρέπει να φροντίσουν να γίνουν με ουσιαστικό τρόπο δίκαιες στο παγκόσμιο χρέος τους. Αν συνεχίσουν τα πλούσια έθνη να αδιαφορούν, μπορεί να δούμε πολλές εκπλήξεις και αναστατώσεις». Στο βιβλίο του «Συνύπαρξη», που εκδόθηκε πριν 3 χρόνια, αναφέρεται μεταξύ άλλων στον πόλεμο, τη φτώχεια, την αδικία, την παγκοσμιοποίηση: «Είναι καθήκον μας να μην παραδοθούμε σε μια παθητική παρατήρηση και περιγραφή. Αντίθετα, θα πρέπει να αγωνιστούμε για μια παγκοσμιοποίηση της ειρήνης, της αλληλεγγύης και της αγάπης». Χαρακτηρίζει τη δημοκρατία «σύνθετο φαινόμενο, κάτι περισσότερο από την ανάληψη της εξουσίας μέσω εκλογών» και εξηγούσε: «Δημοκρατία σημαίνει σεβασμός της αλήθειας, σεβασμός του άλλου... Σήμερα υποφέρουμε από ένα κενό αξιών και από μια πολύ σκληρή μορφή καπιταλισμού - του καπιταλισμού που συναντάμε στον Όλιβερ Τουϊστ». Δυστυχώς δεν υπάρχουν πολλοί ιεράρχες σαν τον Αναστάσιο, και γι' αυτό ο θάνατός του έγινε αισθητός, από πιστούς και μη, σαν μεγάλη απώλεια.